

EDICE PEVNOST

JOSEF PECINOVSKÝ

ARESTON

SCI-FI THRILLER

JOSEF PECINOVSKÝ
ARESTON

JOSEF PEGINDVSKÝ

ARESTON

NAKLADATELSTVÍ
EPOCHA

Copyright © Josef Pecinovský, 2016
Cover Illustration © Žaneta Kortusová, 2016
Cover Art © Lukaš Tuma, 2016
Czech Edition © Nakladatelství Epoque, 2016

ISBN (pdf) 978-80-7557-279-0

Prolog

Cítil, že se blíží vyvrcholení. Měkké ženské tělo, kterého se tak těsně dotýkal a které cítil všemi smysly, ho dychtivě přijímalo. A přitom to trvalo tak dlouho, než jejich vztah dospěl až k této triumfální chvíli.

Museli se kontrolovat, jejich styk nesměly doprovázet zvuky, které by zaslechl byť i jen náhodný kolemjdoucí.

Lingard byl v Magadanu vetřelcem – a to vetřelcem zvláště nenáviděným, protože jeho domovským podlažím byl San Quentin. Pronikl sem tajně, v přestrojení, a dobře věděl, že Sagitta bude sama.

Už na něj čekala. Přivítala ho úsměvem a džbánkem lahodného nápoje. Ale ten nehrál roli; byli spolu!

Lingard už se neovládl. Celé týdny neměl ženu, prodejné mrchy ho unavovaly a navíc stály hříšné peníze, které mohl využít na něco lepšího. Sagitta peníze nechtěla, chtěla jen jinou lásku, než jakou zatím poznala.

Vyvrcholení se dostavilo tak rychle, že ho to až mrzelo.

Chvilí vedle sebe jen leželi; on hladil její alabastrově bílé tělo a mrzelo ho, že k vyvrcholení dospěl pouze on. Doufal, že bude mít šanci to napravit.

Náhle uslyšel hlasitý křik, dunivé kroky. Rozléhaly se chodbou, blížily se.

Sagitta tiše vykřikla.

„Schovej se,“ zašeptala, ale nebylo kam.

První, druhý, třetí ozbrojenec jeden po druhém rozrazili dveře tak prudce, že se za nimi odrazem opět zavřely.

„Za tohle tě prodám hovňákům, děvko,“ rozkřikl se první z nezvaných návštěvníků.

„Smiluj se nad ním, Rektore,“ zavzlykala Sagitta, ale prudký úder do tváře ji srazil ke zdi, u které se v bezvědomí svezla na podlahu.

Lingard neměl čas se oblékat, v těch pár vteřinách však dokázal vylovit z kapsy svého ponča, které měl hned u lůžka, nůž a postavit se do střehu.

Ani vteřinu nepochyboval, že nemá nejmenší šanci. Rozhodl se však neprodat svou kůži zadarmo. Nečekal na jejich útok.

Prudce se vrhl na muže, kterého Sagitta nazvala Rektorem. To jméno budilo strach.

Když ho nezabiju, tak ho aspoň navěky ocejchuju! pomyslel si. Rektor to nečekal a špička Lingardova nože přejela po jeho hrudi. Rozdělila pončo na dvě části, čepel rozřízla kůži i svaly a vytryskl proud krve. Rektor se zapotácel a ruka, která před chvílí udeřila Sagittu, marně sahala po noži. Lingard se vůbec nekryl, čímž ale získal možnost zasáhnout Rektora ještě jednou a definitivně ho tak vyřadit z boje. Rektor se pomalu kácel a krev z něj stříkala jako z raněného vepře.

Mezitím se ale Lingardovi zabodl do boku jiný nůž. Ještě necítil tu prudkou bolest, která logicky musela přijít... Neměl ani čas si uvědomit, že to zranění je tady a teď takřka jistě smrtelné, když přiletěl šíp vystřelený z kuše a pronikl jeho krkem.

Jen letmo vrhl pohled směrem, odkud rána přišla, a spatřil třetího strážce mravnosti, jak škodolibě znovu natahuje svou zákeřnou zbraň a vkládá do ní další šíp.

Z posledních sil po něm hodil nožem, ale minul.

Zdálo se, že ten kousek zahroceného materiálu mu letí vstříc nekonečně dlouho a Lingard ho vnímal snad všemi smysly; věděl, kam míří, ale nebyl schopen uhnout. Šíp se mu zabořil přímo do oka – a v tu chvíli Lingard spatřil na zlomek sekundy naprostou tmu... A potom už nic.

V téže chvíli dodýchal i Rektor. Střelec, který si toho všiml, přikročil k ležící Sagittě: „Tu kurvu nechte zmrskat a obřezat. Zdechlinu hodte do šachty. Nikdo z Magadanu se nezneuctí tím, že by se jakkoli podílel na jeho vytěžení. Tak nařizují já, Haruspex, vládce Magadanu.“

Stalo se, jak Haruspex nařídil. A Sagitta – po přetrpěném ponižujícím násilí, kdy se z jejích zad valila krev proudem a kdy ji zneužili i poslední otroci, suroví a bezohlední – musela vlastnoručně vyčistit celou místnost, na jejíž podlaze se mísila krev jejího milence s krví jeho vrahů.

K Haruspikově cti je třeba poznamenat, že nakonec od trestu obřezání upustil. Uvědomil si totiž, že pro něj bude užitečnější Sagitta nenarušená, zahřívající mu každý den lože. A až později se přišlo na to, že Sagitta je těhotná – navzdory všem sterilizacím, navzdory vší pravděpodobnosti. Byl to malý zázrak, který však většinou končil smrtí nemluvněte. Haruspex však zařídil, aby toto dítě přežilo. Domníval se totiž, že malý Arlin je jeho syn...

1. Proces

Večer před svatým Janem bludnou hvězdu jsem zaznamenal, ana jen v optice mého dálnovidu vidína byla, podobně jako hvězdy medicejské. Nastala konjunkce se Saturnem, ale její pohyb byl velmi rychlý. Hvězda tato druhý večer o dva palce přesunula se směrem k východu, a jeden den později rovněž, až počasí kalné na tři dny její pozorování znemožnilo mi. Když se opět vyčásilo, tato bludná hvězda, patrně vlasatice, z oblohy již zcela vytratila se.

Galileo Galilei, *Dialogo sopra i due massimi sistemi del mondo*. Tajný odstavec objevený v jednom z ručně opisovaných exemplářů z roku 1632 ze soukromé sbírky, původně pečlivě vyškrábaný a překrytý iluminací.

* * *

Středa 2. ledna, 14:32.

Právě tehdy jsem byl odsouzen k dvěma cyklům na Arestonu. Nic jsem tehdy nechápal, bylo to jako v noční můře, ze které se nejde probudit. A když se probudíte, stejně ji nevymažete.

Středa. 2. ledna. 14:32.

Nikdy, nikdy tu chvíli nezapomenu. Ale všechny důsledky a bezvýchodnost své situace jsem si měl uvědomit až později.

Tehdy, když jsem přijal hovor z neznámého čísla.

* * *

„Podívej se na dvacetsedmičku, Terstegene,“ vyzval mě hlas, který jsem nedokázal nikam zařadit. „Máš tam školení...“ Klap, hovor byl ukončen.

Chvilí jsem jen zmateně zíral na komunikátor, ale pak jsem udělal, co mi bylo řečeno. Školení? To byl jen černý, krutý humor. Na sedmadvacítce běžela reportáž. Nedobrovolným hrdinou byl ztrhaně vypadající muž jménem Šin-sen. Byl to jako já odsouzenec, který měl nastoupit na Areston.

Jenže na rozdíl od mě se rozhodl utéct. Abych to vysvětlil – pokud vás odsoudili na Areston, neseděli jste hezky na zadku v nějaké sympatické, protože pozemské věznici. Ne, žili jste svůj život, dokud se Areston dostatečně nepřiblížil. Vaše svoboda ale měla vymezené hranice, na jejichž dodržování dohlížely mikrodrony. Byly nenápadné, maskované za hmyz, velké jako čmelák, někdy jen jako vosy, a když se přiblížily na doslech, právě jako hmyz bzučely. Sám jsem od soudu občas zaslechl podezřelý bzukot a bylo mi ze začátku divné, kde se bere hmyz uprostřed zimy. Jenže on to žádný hmyz nebyl.

Šin-sen si myslel, že jim uteče. Šin-sen si myslel, že se ukryje.

Reportéři ukázali divákům jeho tvář; byl to vyplašený uzlíček svalů a šlach, s široce rozevřenýma očima a s pootevřenými ústy, z nichž se linul neartikulovaný řev, v ničem nepřipomínající lidskou řeč.

Prchal temnou ulicí a za ním se hnál dav.

Zákon předpokládal, že bude Šin-sen ukázněný a bude se zdržovat v dosahu, aby posléze přišel včas na místo odletu. Šin-sen měl jiný názor.

Jenže neměl jak zmizet. Neměl ani *kam* zmizet.

Mikrodrony pronikly na všechna myslitelná místa a lidská fantazie nedokázala vymyslet úkryt, kde se před nimi skrýt. Kromě hrobu.

Ale přestože existovaly technické prostředky, jak odsouzeného trvale sledovat, úřady zavedly institut dobrého přítele. Nějaký dobrý přítel se našel vždycky – a uprchlíkovu polohu ohlásil. Odměna za takovou informaci byla totiž mimořádná, zvláště když vedla k dopadení. Odsouzený nemá šanci.

Stačí zveřejnit výzvu, že ten a ten se vyhýbá své nástupní povinnosti. Lidé nemyslí na nic jiného, každý doufá, že to bude on, kdo ho spatří první, že to bude on, kdo se chopí komunikátoru, navolí správný kód a zbaví se na čas starostí.

Říkáte si, že my lidé přece nejsme takoví? Také jsem si to dřív myslel, ale zkušenosti mě naučily, že na to, aby dokázali zničit jiného, vynakládají naši bližní neuvěřitelné prostředky a projevují neobyčejnou vynalézavost. Ostatně, nahlášením uprchlíka zábava teprve začínala. Protože uprchlík, to už nebyl v očích zákona člověk. Byl to nikdo, nic. A co se stane takovému nic, to zákon nezajímá.

A tak jsem vyděšeně sledoval, jak z očí davu šlehala smrt.

Jako školení to fungovalo. Když jsem viděl, jak dav žene Šin-sena ulicí, jako kdybych si okamžitě začal balit kufry. Samozřejmě jen obrazně, na Areston si člověk

žádná zavazadla brát nesmí. Ale co si vezme, to jsou vzpomínky.

Na to, jak toho nebožáka dopadli. Jak ho vláčeli ulicí, jak ho jeden vedle druhého mlátili, kopali do něj, svázali mu ruce provazem a táhli jej prachem i bahnem... A pak, jen tak pro zábavu, přehodili lano přes větev a všichni táhli a smáli se a zpívali a radovali se.

Šin-sen visel, kopal bezmocně nohama a unikl z něj život. Ale podle zákona to bylo v pořádku a lidé se smáli.

Těžko říct, zda měli někteří z nich později výčitky, když se emoce uklidnily a zůstalo jen tělo jako nemá výčitka houpající se ve větru. Třeba si i někdo uvědomil, že z něj mocní udělali něco méně než zvíře. Že se mu vlastně smáli do obličeje. Protože víte, co je nejhorší? že žádný lynč nebyl nutný. I kdyby Šin-sen unikl dronům, i kdyby se skryl před davem, pořád tu ještě byli červi.

Každý z nás je dostal hned po vynesení rozsudku. Injektor se stříbrným nanokovem, který se rozlil podél žil. Krátké bodnutí, profesionální úsměv a předání na archaickém papíru vytištěné brožurky se spoustou obrázků. Nemuseli jste tak být zdatný čtenář, abyste pochopili, co s vaším tělem ti krasavci udělají, když v daný čas nenastoupíte výkon trestu... Efektivní a efektní, dav by měl jistě radost. O to větší, že červi se pak postarají i o ostatky.

Reportáž skončila a s ní i „školení“. Tehdy jsem definitivně pochopil, že nastoupím na transport a na dva cykly Arestonu, na celých šestnáct let, opustím Zemi. Samozřejmě, mohl jsem tomu všemu předejít, stačilo jen vybrat si správný most nebo křižovatku, napustit vanu s horkou vodou a... Ale ne! Tehdy jsem se rozhodl, že

já, Terstegen, nespravedlivě odsouzený, oběť zvůle něko-
ho mocného a neznámého, se neskloním. *Přežiju*, slíbil
jsem si, *přežiju, dokážu se vrátit a zjistím, co a proč se mi
stalo...*

* * *

Dovolte mi, abych se ještě vrátil ke svému slavnému sou-
du. Byl jsem předvolán, aniž mi kdokoliv cokoliv řekl.
Jako hovádko boží jsem nakráčel do jámy lvové. Snad
jsem si dokonce myslel, že budu svědkem v některé
z kauz, o kterých jsem tehdy psával. Místo toho mi rukou
potřásl nervózní mladíček, že prý je mým obhájcem a já
čelím obviněním ze závažné konspirační a protistátní
činnosti spojené s plánováním vraždy. Konkrétně jsem
se měl před Vánoci sejít s jistým bezcitným zločincem,
jehož eskapády plnily zpravodajství, ale jehož jméno už
vám neřeknu. Jak to, že si nepamatuji jméno dotyčného?
Vždyť za setkání s ním mě čekal Areston! Inu, já se s ním
nikdy nesetkal. V inkriminované dny jsem byl dokonce
mimo město, s partou přátel. Obhájce se zaradoval a po-
žádal mě o kontakty. Okamžitě jsem mu je předal a před-
pokládal jsem, že tím je věc jasná. Někde došlo k omylu,
ten se nyní vysvětlí a starý dobrý Terstegen odkráčí
do zapadajícího slunce. Na skleničku či dvě, s novou his-
torkou, na kterou bude balit dívky.

Spletl jsem se.

Soudce, který měl případ na starost, se jmenoval
Wilson, jak mě informovala nevelká tabulka na sto-
le před ním. Podobné tabulky na chromovaných sto-
lech měli ostatně všichni v místnosti – žalobce, obhájce,

zapisovatel, porotci. Jen já jsem byl bez cedulky. Asi aby bylo hned jasné, že v očích moci jsem nula.

„Jméno?“

„Ian Terstegen.“

„Věk?“

„Třicet šest.“

„Vzdělání?“

„Klasické gymnázium. Technická univerzita. Doplňovací kurzy...“

„Ženatý?“

„Rozvedený.“

„Povolání?“

„Novinář na volné noze.“

A takhle rychle se odbyla má účast na procesu. Pak mluvil už jen žalobce a můj obhájce. Ten první byl stručný a strohý. Spáchal jsem odporné činy, jsou na to svědci, věc je jasná. Obhájce něco zablekotal o svědcích, které jsem tasil jako svůj trumf. Soudce je okamžitě dal kontaktovat. A mí přátelé... Mí drazí přátelé potvrdili, že v daný den jsem s nimi nebyl.

Začal jsem protestovat, křičet. Nakonec jsem se i smál absurditě celé té frašky. Jenže ta fraška se pro mě změnila v tragédii. Svědci obžaloby pochopitelně vypovídali. Byly to lži, samozřejmě, ale soudce je bral jako pravdu boží. Můj obhájce se pokusil o něco jako křížový výslech a s nevídanou bravurou mi dokázal ještě přitížit. Nakonec došlo na závěrečné řeči a porota se odebrala rozhodnout o mém osudu.

Který byl ovšem jasný, jak jsem pochopil ve chvíli, kdy se za nimi zavřely dveře poradní místnosti a můj obhájce mi sklesle zašeptal: „Je mi to líto, pane Terstegene.“

No, mně to bylo líto víc. Rozsudek, dosažený v rekordním čase, jak se mi zdálo, zněl pochopitelně „vinen“.

Soudce Wilson, již postarší pán, rychlost ocenil jedním úsměvem a s dalším úsměvem vynesl rozsudek.

„Ian Terstegen se odsuzuje k dvěma cyklům ve vesmírné věznici Arestonu s nástupem...“

Dva cykly! Pane bože, běžně se dává jeden! Ani hodně slušný vrah nedostane dva! Bylo to absurdní a šílené. Dál jsem soudce neposlouchal. Sledoval jsem raději hodiny nad jeho hlavou. Ano, vy to již víte – byla středa 2. ledna, 14:32.

Sledovat čas se mělo stát mou oblíbenou kratochvílí na hodně dlouhou dobu. Dva cykly Arestonu, to znamená šestnáct let. Po tuto dobu budu mít tu velikou čest, stát se poutníkem, jak se říkalo chovancům Arestonu, a odškrtaťat den za dnem do svého návratu.

Soud skončil, já dostal injekci nanočervů a byl jsem vyhozen na ulici jako nečistý, vyvrženec, který netušil, jestli má brečet, řvát nebo se smát.

* * *

Než jsem byl naveden na své „školení“, napadaly mě nejruznější myšlenky. Odvolání, protesty... Věci, na které se slušný člověk spoléhá a které v mém případě zněly brzy směšně i mně samému. Dosáhl jsem vlastně jediného – všichni přátelé si mě postupně vyškrtli, přestal jsem pro ně existovat. Až chudák Šin-sen mi znovu vlil elán do žil a já začal plánovat. Protože nastoupit na Areston jen tak, to by byla sebevražda. Takže jsem si začal shánět informace.

Nebylo jich mnoho, Areston, kdysi velká senzace, se brzy stal jakýmsi tabu – jako by se lidstvo, které si nedokázalo vysvětlit, kde se ten záhadný objekt vzal a jak to, že tak dlouho unikal pozorování v soustavě, kde jsme znali už hezkých pár desítek let každý pitomý šutr, stydělo za své selhání. Ale jedno bylo jasné – tamní odsouzení byli elita. Masoví vrazi, sérioví vrazi, nejružnější psychopati, teroristé a sem tam nějaký ten politicky nepřizpůsobivý občan... a já.

Dlouho jsem si lámal hlavu, proč a jak jsem se do takové vybrané společnosti dostal – a pak pochopitelně i tím, kolik těch hrozných zločinců je podobnými oběťmi jako já. Ale nakonec jsem to vzdal. Mou situaci to nemohlo nijak změnit. Důležité byly jiné informace.

Byly známy základní údaje o rozměrech Arestonu a já se s nimi důkladně seznámil. Už od dětství jsem v sobě pěstoval náklonnost k faktům, fyzikálním procesům a vůbec ke snaze pochopit fungování vesmíru a techniky. Zjistil jsem, že úvahy na tato témata mě dokáží vždy uklidnit – a to se nemělo změnit ani na Arestonu. Ale i kdyby pro mě byly úvahy o rozměrech a fungování Arestonu vyčerpávající, stále platilo – a v budoucnu jsem se o tom měl mnohokrát přesvědčit – že znalosti, jakékoliv znalosti, mohou představovat rozdíl mezi životem a smrtí. První věc, která na mě měla mít zásadní dopad, byl jakýsi jízdní řád Arestonu.

Ono umělé těleso se nikdy nezpožďovalo a vracelo se k Zemi vždy po osmi letech. Na cestě k Zemi ho nemohlo nic zastavit. Astronomické servery ohlásily první vizuální kontakt nedlouho po mém odsouzení, ještě daleko za oběžnou dráhou Marsu a zprávy o Arestonu

se začínaly množit, neboť každá senzace se hodí. Mnohé z nich ovšem připomínaly novinářské kachny a mnohdy byly pro neopatrného pisálka hrou s ohněm.

Objevily se názory, že Areston je mrtvý, že se noví poutníci setkají už jen s chladem, vzduchoprázdňem a prázdnou skořápkou plnou ztuhlých mrtvol. *Neposílejte lidi na hřbitov*, zněl nejodvážnější titulek. Později jsem se měl dovědět, že autor tohoto článku byl donucen konfrontovat svůj názor se skutečností. Doprovodil mě na Areston. Dodnes mě mrzí, že jsem se s ním nemohl setkat, ale jeho jméno jsem zapomněl a na Arestonu nebylo jak jej vyhledat.

Jiní tvrdili, že se Areston vrací po jiné oběžné dráze a odkloní se od Země, takže nebude možné vyslat novou posádku. Tak tohle by byla, aspoň pro mě, ta nejlepší zpráva! Kdyby ovšem byla pravdivá. Jak se ukázalo Areston se skutečně zpozdil oproti jízdnímu řádu – zpoždění činilo přesně dvě milisekundy – a k odchylce došlo i stran dráhy – zde dosáhla odchylka setinu promile. Tedy, nechci působit jako buran, ale takové „odchylky“ mi byly coby odsouzenci na hovno.

Objevily se i nejrůznější spekulace, jasnozřivě objasňující účel prstence Arestonu a jeho tajemného jádra. Jako obvykle, k ničemu žádná nevedla.

Bylo to zvláštní, ale aspoň přibližné plány Arestonu jsem objevil až po dlouhém hledání a vlastně náhodou v jednom rušeném archivu. Jako by byly tyto informace zapovězené. Přesto se zdálo být jisté, že Areston musel být dílem lidských rukou, jakkoliv nebylo možné vysvětlit, kdo, kdy a jak jej postavil. Sám jsem se po příletu přesvědčil o pravdivosti šeptaných poznámek o nápisích

v angličtině a dalších lidských jazycích na všech palubách nebo o běžných pozemských šroubech tam, kde se používaly – většina spojů totiž vůbec nebyla běžnými smysly viditelná, jako kdyby byl Areston z jednoho kusu hmoty. Ale to ve svém vyprávění předbímám, ještě pořád jsem přece na Zemi!

Pravda o původu Arestonu se snad nacházela v nějakém bohem zapomenutém trezoru některé z vlád. Třeba měli pravdu šílení konspirátoři mumlající cosi o spolupráci s mimozemšťany a třeba snílci básníci o cestování časem... Vlastně jsem mohl být rád, že se budu moci pokusit o vysvětlení některých záhad osobně a přímo na místě. Pochopitelně, že dosáhnout takového přístupu byla pro odsouzence, byť miloval záhady sebevíc, naprostá pitomost.

Když se kdysi Areston objevil poprvé – alespoň tedy poprvé *oficiálně* – vzbudil senzaci. Krátce po objevu neznámého asteroidu se objevily zprávy, že tentokrát už bez debat dostane Země zásah kosmickým tělesem. A opravdu to bude těžký kalibr – Areston měl průměr o něco větší než jeden kilometr.

Propočty hovořily jasně a poplašné zprávy připravovaly obyvatele planety na Armageddon. Teprve když se přiblížil Areston na vzdálenost několika milionů kilometrů, zjistilo se, že mine Zemi zhruba ve vzdálenosti Měsíce. Úplný klid nenastal, ale přišlo aspoň částečné vystřízlivění. Výpočty naznačily, že Areston se pohybuje po stále oběžné dráze, s apogeem daleko za oběžnou dráhou Marsu a s perigeem právě v sousedství Země.

Jako zázrak se zdála být skutečnost, že obě oběžné dráhy, tedy Arestonu a Země, jsou přesně synchronizovány.

Délka oběhu Arestonu kolem Slunce byla přesně osm let. Tohle už nebyla náhoda. Ani zázrak. Dráhu někdo přesně propočtl a s naprostou přesností na ni Areston posadil.

Odtud už byl jen krok ke zjištění, že Areston není planeta, ale kosmická stanice. Výtvar inteligentních bytostí. Nabízí se člověk, ale co když...

Při prvním průletu nezareagoval nikdo tak pohotově, aby si zalétl prohlédnout Areston zblízka, ale při druhé návštěvě už byla Země připravena. Pročítal jsem články a sledoval reportáže z té doby, které nazývaly ono těleso různými jmény, objevitel Arestonu prosazoval své přesvědčení a pojmenoval jej Che Guevara, ale když se ukázala pravá podstata tělesa, bylo toto jméno s úlevou zavrženo. Kdosi pak přišel s názvem Kulový svět, ale název Areston se objevil až při čtvrtém oběhu – až poté, co podnikavé vlády rozhodly, co s Arestonem počít – tedy využít jej jako dokonalé vězení.

První expedice ale ještě před tímto jistě osvíceným rozhodnutím zjistila, že Areston je dokonalá koule o průměru jednoho kilometru. Povrch tělesa byl kovový, ale nešlo to s určitostí tvrdit, v každém případě se jednalo o hmotu odolnou vůči agresivnímu prostředí okolního vesmíru. Nikdo totiž na povrchu Arestonu nenašel žádné stopy po srážkách s mikrometeority, o větších kosmických tělesech ani nemluvě. Povrch Arestonu také pilně odrážel světlo, což znovu vyvolávalo otázku, proč jeho objevení trvalo tak dlouho. A s tím souvisí jiná otázka – jak dlouho vlastně už cirkuluje na své dráze? Byl nějak maskován? Byl dílem nedávné minulosti nebo snad vzdálené budoucnosti? Byl Areston dílem člověka nebo

jiných, neznámých bytostí? To už se ale vracím k oněm šíleným úvahám, které nikam nevedou...

Nějaký význam ale jistě má skutečnost, že Areston je sice koule, ale s určitými výhradami. Především se zjistilo, že rotuje, což se ale dalo očekávat. Otáčí se zhruba jednou za dvě minuty, čili na vesmírné těleso docela rychle. Jenže – z každého pólu té dokonalé koule vyrůstala věž z materiálu podobného sklu o výšce asi 230 metrů a průměru 32 metrů – samy o sobě by tyto útvary představovaly obří kosmickou loď.

Ale ani to nebylo vše. Areston byl v rovníku opatřen prstencem, patrně rovněž ze stejného materiálu jako věže. Plochý a poměrně široký prstenec se vznášel v konstantní výšce asi 100 metrů nad povrchem planety a jeho tloušťka činila – co čert nechtěl – 32 metrů, a široký byl takřka 100 metrů. Jako kdyby někdo uvil kolem Arestonu věneček a nějaký ten materiál mu zbyl, a tak zasadil ty dva kousky do obou pólů.

První průzkumníci o věžích i prstenci mluvili jako o skleněných, protože skrz materiál bylo vidět hvězdy.

Když se lidem po značném úsilí podařilo proniknout dovnitř, našli tam naprostou prázdnotu, tedy aspoň co se týče posádky; nikde ani noha, nikde ani stopa po tvůrcích, stavitelích či astronautech. Naprosto zřejmé však bylo, že Areston musel být osídlen, protože všechna patra i ulice byly řádně označeny, všechny dveře byly očíslovány a mnohé místnosti byly vybaveny nábytkem, takže nebylo možné pochybovat o jejich určení – obytné pokoje, tělocvičny, společenské sály, jídelny, klubovny, čítárny, koupelny. V běžných pokojích však člověk o žádný nábytek nezavadil, byly tam vidět jen holé podlahy,